

Ръзъкъ, остъръ смѣхъ разтърси плещитѣ му.

Той скочи, изправи глава и каза:

— Боляри, азъ мисля, че вие не се съмнявате, какво Асѣнь нѣма да се поколебае предъ нищо, за да защити правата на земята си. Имайте само още малко търпение.

Боляритѣ мълчаха замислени.

Царьтъ потрепера. Всѣко търпение се бѣше изчерпало. Той почувствува това, и нѣкаква ледена рѣка сграби сърдцето му. Отново седна, стисна чело между треперящитѣ си прѣсти. Тѣ бѣха прави. Всѣко бавене бѣше гибелно. Всѣки моментъ византийцитѣ можеха да промѣнятъ враждебното си поведение къмъ кръстоносцитѣ, и удобниятъ, извънреденъ случай щѣше да отиде напраздно. А какво по-важно имаше за българитѣ отъ това, да бѣде признато царството имъ за законно? Папата не се обаждаше, Визансъ и Венгрия никога нѣмаше да сторятъ това, преди да го направи нѣкоя друга велика държава.

Струваше му се, че полудѣва.

Да се почака още малко! Но всѣки мигъ бѣше скѣпъ. А Иваница, Иваница . . . самъ, изоставенъ, въ далеченъ чуждъ градъ. Асѣнь познаваше добре безсърдечието и жестокостта на Исака. Скочи отново и започна да се разхожда нагоре-надолу.

— Трѣбва още утре да проводимъ нови пратеници съ писмо до императора, — каза внезапно буйниятъ Добромиръ, единъ снаженъ, черноокъ боляръ, сродникъ на Асѣна и Петра.

Всички впериха очи въ царя.

— Ще ви отговоря следъ два-три дена — отговори той, и бледомургавото му лице стана пепеляво.

— Не. Още сега — настоя Добромиръ. — Внимавай, Асѣне. Трѣбва да се вслушашъ въ думата на твоитѣ боляри. Ние не сме свикнали на заповѣди и покорство. Не забравяй че ние сме ти равни. Ако бѣше успѣлъ бунта въ Долна земя, преди търновския, днесъ други щѣше да бѣде царь . . .

Царьтъ спрѣ предъ него, погледна го бързо и сведе